IAAs bulletin

Nr 15

Till sektionerna, till pressen Januari 1956.

IAAs nio nde kongress.

I enlighet med de önskningar som framförts av flertalet sektioner uppsköts IAAs kongress, som normalt skulle ha ägt rum 1955 av olika skälett helt år. På förslag av sekretariatet beslöt samma majoritet med tanke på decentraliseringen, den gynnsamma geografiska situationen och semestertidens större möjligheter för atbetarna, att IAAs nionde kongress skulle hållas i Marseille, Frankrike, med början söndaden den 15 juli 1956. Kompletterande detaljer angående kongressens organisation kommer senare att meddelas alla intresserade.

Nionde kongressens dagordning kommer att upprättas och tillställas alla sektioner som inbjudits att delta, under första hälften av mars, så att de har god tid att grundligt studera de punkter som finns på densamma. Samtidigt som vi översänder denna inbjudan till sektionerna, uttrycker sekretariatet den förhoppningen att ur denna kongress, efter ett återbekräftande av de revolutionära principer som rättfärdigar organisationens existens - en större mera dynamisk IAA kommer att uppstå, som kan neutralisera alla förtryckets krafter som den bekämpar och som tillfredsställer de legitima intressena hos de proletära massor som för varje dag som går underkastas en mer skamlös utsugning och större förslavande.

För IAAs sekretariat IAAs generalsekreterare Raymond Fauchois

- - - - - - - -

Kolonialproblemet.

De olika staterna byggde upp sina väldiga kolonialriken tack vare den "koloniserande kallelsen" hos stora äventyrare, som i allmänhet framställs som kulturens pionjärer och förkämpar. I dag ser den ena efter den andra staten sig tvungen att överge dessa territorier som i många fall är större än själva moderlandet och där de, ofta under århundraden, lyckats med att upprätthålla sitt herravälde. "De vitas kulturmission" var alltid endast en fassad, som fick dölja maktpolitiken med det enda målet att profitera på de rikedomar som kunde vinnas genom de förslavade infödingarnas utsugning, efter denna befolkning berövats alla sina ägodelar.

Kolonialismen som är en form av kapitalistisk expansion, visar utmärkt hur djupt individer kan sjunka när de är besatta av vinningslystnaden. Det rör sig inte här om saker som är kännetecknande för någon bestämd nation eller vissa länder. Alla länder och nationer - historien visar det med all klarhet - har visat sig vara istånd att begå de största brott, att tillgripa den mest avskyvärda grymheten; rofferiet, förstörelsen, tortyren och mord står på denna trista meritlista.

Detta tillstånd kunde inte fortsätta i all eveighet. Den förvirring som uppstod under andra världskriget begagnades av en del mera upplysta infödingar för att för rent personliga syften utnyttja lättroheten hos de förslavade massorna och framställa oberoendet som en utväg ur alla deras lidanden. Och så uppmanade de till kamp för denna ändamål. England betalade först sin tribut. Dess kolonialrike bröt samman som ett korthus och i stället för en absolut makt över beroende länder trädde nästan överallt ett fullständigt oberoende inom ramen för Commonwealth som framförallt innebär en ekonomisk preferensställning gentemot metropolen.

Den mycket objektiva engelska diplomatin förstod att överallt handla klokt och att rädda en hel del konkreta fördelar för England överallt där det en gång utövat sitt herravälde. Frankrike tillämpade inte på något sätt en liknande po itik. I stället för att tillfredsställa önskningarna hos den infödda befolkningen som önskade bygga upp en självförvaltning klamrade sig Frankrike fast vid sina koloniala territorier och använde brutalt våld för att försvara en maffia som ville fortsätta att helt leva på resultatet av sina rofferier. Som alla vet ledde denna politik till sammanbrott i Indokina när nederlaget inträffade efter ett olyckligt krig. Ett liknande läge utvecklade sig i Nordafrika där blodet flöt och fortfarande flyter i strömmar. Omedgörligheten medförde nya monumentala misstag och Frankrike tvingades till sist att i Marocko och Tunisien komma övernes med infödingarna, att underkasta sig deras vilja.

Dessa nya kapitulationer ledde till att de lakejer hos storfinansen som gör den franska politiken än en gjorde sig löjliga, än en gång visade sin oförmåga. Ben Yuseffs avsättning i Marocko till förmån för Glaoui-Ben Arafa och den förstes högtidliga återinsättande på tronen var en ren fars och har för alltid diskrediterat alla dem som deltagit i detta företag. I dag finns fortfarande ett mörkt moln som täcker himlen över Nordafrika. Det är ett allvarligt fall. Även Algeriet kräver sitt oberoende.

Å ena sidan s tår de "vita" ungefär en miljon människor, som monopoliserar nästan hela landets ekonomiska verksamhet samt administrationen och som tycks vara beredda till vadsomhelst för att försvara sina privilegier, t.o.m. i öppen konflikt med metropolen; å andra sidan muhammedanerna som till största delen lever i ett förtvivlat elände och som genom en skicklig propaganda med orätt framställs som upprorsmän. De vill att européen ska betala räkningen, och han är i sanning mycket skyldig. En del andra muhammedaner de som "håller i trådarna" bidar sin tid för att överta ledningen.
Vad kommer att resultera ur detta stora kaos?

Säkert ingenting gott för de arbetande massorna, för det algeriska proletariatet. Hur det än må utveckla sig, även om för ögonblicket något arrangemang kan träffas, så kommer det alltid att finnas en som "arrangeras": den fattige arabiske bonden, som även i fortsättningen kommer att leva i sitt ofattbara elände och i slaveri. Han är ett lastdjur, en slav, han har varit det och är det under de franska kolonisternas herravälde och kommer att förbli det under sina feodala landsmän också.

Nordafrikanerna luras på ett ovärdigt sätt. Problemet framställs för dem på ett sätt som inte har någonting med verkligheten att göra. Hans brist på allmänbildning, på social uppfostran, den religiösa frågan och rasproblemet har alltid exploaterats av dunkla krafter som nu har sitt centrum utanför landet och är fullständigt likgiltiga för nordafrikanernas beklagliga livsvillkor.

Det mest upprörande är att också personer som säger sig tillhöra den socialrevolutionära rörelsen deltar i detta munumentala bedrägeri, trots att de vet att den arabiske binden inte kommer att befrias från det avskyvärda förtryck som han nu lider under. Hur skulle det kunna vara annorlunda? Dessa människor verkar ju också i metropolen; de förhärligar upproret i Afrika men är inte i stånd att i det allra minsta förbättra de ekonomiska villkoren för de förfördelade i själva Frankrike som dör av svält och vars läge inte är mera avundsvärt än den algeriska befolkningens. Vissa av dessa dåliga herdar har brutit med oss, de förkastar vad de kallar vår "orörlighet", medan det i själva verket är fråga om att inte förspilla krafter på en aktion som endast kan leda till nederlag. Låt dem behålla sina kriminella illusioner, om det nu endast rör sig om detta!

Drömmen om ett oberoende utan frihet förblindar oss inte och mer än någonsin tycker vi att det är meningslöst att revoltera endast för att byta herrar. Om proletariatet inte är i stånd att ta sitt öde i de egna händerna i de länder som anses vara utvecklade - och detta gäller ju Frankrike - hur skulle det då kunna vara annorlunda hos analfabetiska, tillbakablivna befolkningar.

Det är kriminellt att i dag uppmuntra dem till uppror mot organiserade legoknektar som är beväpnade med det modernaste krigsmaterialet. Vi vägrar att delta i denna aktion som leder massorna till slakthuset, vi vägrar att göra revolutionen genom att offra andra. Men det betyder inte att vi avstår ifrån vår egen uppgift.

Låt oss börja med att för alla visa det mål som det gäller att uppnå. Låt oss visa att vår fiende är vår egen herre, den som tar vårt arbetes frukt, utsugaren, och att hudfärgen, religionen och nationaliteten inte har någonting med allt detta att skaffa. Med ett ord, låt oss uppfostra folket! Sedan kan vi också tala om revolutionen, den sanna, den sociala revolulutionen.
Låt oss vara förnuftiga: en solid byggnad påbörjas alltid från fundamentet.

Raymond Fauchois

- - - - - - - - - - -

Argentina.
Det är intressant att informeras om den kamp som efter Peróns fall ägt rum mellan partierna som då framträdde ur illegaliteten, för att kräva kontrollen över CGT och erbjuda organisationen sitt skydd. Ur en ledare i FORAs tidning Organización Obrera ur vilken vi publicerar det väsentliga

framgår att Perón utifrån exilen fortfarande spelar en central roll i Argentinas politik, genom CGT.

XXXXXXX

Ingen har någonsinn trott på att den ökända CGT var ett instrument som skapats för att åta sig försvaret av arbetarnas intressen, eller att den någonsin stött arbetarnas sak. Vi visste alla att organisationen på grund av sin organisatoriska struktur endast ägnade sig åt förräderi och skrämselpropaganda genom förtryckaraktioner mot opponenter av annan politisk inriktning och mot fackliga grupper som inte ville underkasta sig. Organisationen var en apparat som samlat de djärvaste och dunklaste elementen ur samhällets bottenskikt som fått frihet att operera mot systemets motståndare - i ledarens namn; denne berömde rörelsens destruktiva kraft, som var ett vapen ständigt berett att riktas på vemsomhelst när order därtill gavs.

På grund av de förklaringar som nu lämnats av de politiska partiernas ledare och pampar verkar det som detta monstrum av en organisation även i fortsättningen skulle få vara den enda fackliga organisation som har rätt att vara verksam. Vi visste väl att i politiken alla tänkbara gemenheter kan tolereras, men vi trodde inte att det skulle finnas män, en gång motståndare till den fackliga regimen, som efteråt skulle försvara tyrannens verk som alla anständiga människor förkastar och alltid kommer att förkasta så länge som minnet lever kvar.

Det verkar som denna organisation - för att döma av det intresse som nu vaknat hos olika politiska riktningar - inte behövde föraktas och inte heller försvinna, under villkor att dess förflutna rensas bort därigenom att den ställer sig under ledning av någon annan politisk riktning. Lyckliga är dessa politiska magar som utan att vackla sväljer vadsomhelst, på samma sätt som en masugn!

FORA slår larm inför alla arbetare och varnar dem för de intriger som nu utgår från olika politiska kretsar som vill bevara CGT för upplösningen genom att åta sig kontrollen av det odjur som döljer sig under CGTs namn! CGT ska förbli arbetarnas enda representation?

(Här följer en bit som vi själva översatt ur den argentinska tidningen och som återgivits i DT av den 10 mars 1956. Övers. anm.).

Buenos Aires, november 1955.

- - - - - - -

S I A

Fascismen är inte död. Fängelser och koncentrationsläger är överfyllda. Deportation och tortyr förekommer under alla totalitära regimer och i de s.k. demokratierna. Bli medlemmar i Solidarité Antifasciste Internationale!

- - - - - - -

Belgien

45-timmarsveckan

Våra läsare kommer ihåg en föregående artikel där vi avslöjade de fackliga ledarnas attityd - vars största intresse är att genom demagogiska konststycken försvara ett system som säkrar dem en komfortabel existens byggd på arbetarnas dumhet och apati. Än en gång - den belgiska reformismen har vunnit en seger i sin långa kamp som syftar till att förslava pro letariater. Det appellerades till regeringens skiljedom och genom en rörande överenskommelse räddade företagarnas och fackföreningarnas representanter tillsammans nationens högre intressen.

"Arbetarnas farligaste fiender är de s.k. arbetarpartierna", proklamerade Berneri cid 1936-37 års händelser i Spanien. Denna skarpa definition har fått en ny bekräftelse genom de hemliga kombinationer som under de sista veckorna förekommit i samband med frågan om arbetstidens förkortning. Man må inte missta sig! Denna arbetstidsförkortning "där och när det är möjligt" reducerar inte på något sätt den fysiska ansträngning som arbetaren måste prestera, bunden av en omänsklig robotverksamhet under produktivitetens tecken - som är så kärt för den parlamentaristiska socialismens apostlar. Företagsnämnderna (läs: samarbetet mellan kapital och arbete) kommer att alltid vaka över att företagarnas affärer går bra och den nuvarande hemska parodin på en fackföreningsrörelse kommer att vara så länge som våra moderna slavar är villiga att bära de förgyllda bojor som erbjuds av en demokrati

som är lika rutten som illusorisk. Om vi ska tro på ett återuppvaknande av arbetarnas klassmedvetenhet så skulle de nerifrån resa krav som följande:

40-timmarsvecka mot 48- betalda timmar,
avskaffandet av accord- och premiearbete,
avskaffandet av löneskillnaderna,
faktisk arbetarkontroll över produktionen, genomförd av icke-betalda, alltid återkalleliga delegater m.m.

Men för att komma fram till sådana mål behövs en genomgående facklig reorganisation - nämligen följande:

Avskaffandet av allt parasitärt funktionärsvälde,
sträng finanskontroll,
rationalisering av utgifterna,
direkta delegationer, som konstant måste förnyas, vid konflikter med företagarna eller staten,
avbrytandet av relationerna med alla politiska partier m.m.

För att genomföra sådana mål behövs en djup förändring av den förhärskande mentaliteten. Denna förändring måste genomföras av de kamrater som bekänner sig till anarkismen och syndikalismen. Därtill behövs dock ännu oerhörda och tålmodiga ansträngningar - men det är priset vi måste betala för våra förhoppningar.

G. Badot
(Belgisk korrespondent)

- - - - - - -

Spanien (Inlandet)

Vår syndikalism.

En arbetarrörelse, en massörrelse som inte tjänar till något annat än att rösta och säga ja eller nej, är från vår synpunkt en rörelse av statistiker, en rörelse utan liv, utan kraft och utan historisk utstrålning. Av detta skäl betraktar vi varje facklig rörelse utan revolutionärt innehåll som en formlös rörelse som endast tjänar till språngbräde för politiska karriärmakare, eller ett drivhus för ledare som endast känner till ett syfte - att berika sig på arbetarnas ryggar, och att beröva arbetarvärlden dess revolutionära, nydanande energi.

Vi har i Spanien under många års sociala strider kämpat för att sprida anarko-syndikalismen som den drivande kraften för arbetarnas ekonomiska och moraliska befrielse. Vi har gjort det därför att vi anser att arbetets värld, förutom ett klart mål i kampen mot borgarklassen, också måste sträva efter att befria sig från staten, som i alla sina former är ett medel till förtryck. Dessutom anser vi att arbetaren inte bara organiserar sig för den rent ekonomiska kampen; det finns ännu ett annat, grundläggande och nödvändigt mål - att avslöja det nuvarande sociala bedrägeriet för att i stället upprätta en mera realistisk värld där mänskligheten kan marschera framåt. Vi anser att en facklig rörelse som endast hade den ekonomiska dagskampen till mål, utan att på något sätt tänka på den sociala nydaningen skulle vara en facklig rörelse utan liv och utan sinne för historiens utveckling.

För oss är fackföreningen ett instrument i arbetarnas kamp, som tjänar för att uppnå ekonomiska och moraliska mål, samtidigt som den representerar framtidens organisatoriska grundval för ett frihetligt-kommunistiskt samhälle som vi i CNT kämpar för. Vi förkastar alltså varje annan form av fackföreningsrörelse därför att den skulle förneka fackföreningsrörelsens väsen som representeras av IAA, vars trogna uttolkare CNT är, vilket den också visat under många sociala strider.

(Utdrag ur nr. 41, första januarihalvan 1956, den underjordiska Solidaridad Obrera.)

- - - - - - - -

INTE BARA PRODUCENTERNA HAR RÄTT ATT ÄTA, UTAN OCKSÅ DE ARBETSLÖSA, DE SJUKA, DE GAMLA HAR RÄTT TILL EN ANSTÄNDIG KÖPKRAFT!

- - - - - - - -

Italien
Reformistisk syndikalism (fackföreningsrörelse) och revolutionär syndikalism.

Om vi kastar en blick på fackföreningsrörelsens allmänna verksamhet i Italien, så kan vi fastslå att arbetarnas landvinningar håller på att förminskas, utan tvivel på grund av de tillämpade kampmedlen som skiljer sig totalt från dem som hedrades före fascismens tid, när den revolutionära syndikalismen gjorde fullt bruk av den direkta aktionens vapen.

Det byråkratiska systemet hos de tre stora reformistiska centralerna är sådant att de gärna kan jämföras med ministerier. Centralismen är trumf och varje generalsekretariat dikterar sina order till medlemmarna utan att behöva lämna några motiveringar till den politik som föres. Ofta uppmanas arbetarna att lägga ner arbetet på 20 minuter, en timme, en halv dag utan att någon anledning till arbetsnedläggelsen blir känd.

De fackliga ledarna uppträder ensamma som delegationer för att försvara arbetarnas krav inför företagarna och staten, och de verkligen intresserade tillfrågas aldrig efter sin mening. När fackföreningarna helt logiskt deltar i några strejkrörelser utan att de fackliga påvarna gett sin tillåtelse, så hotas de först, sedan blir det diciplinära åtgärder mot "brottslingarna". Titta på dessa organisationers stadgar. Ingenstans kommer ni att finna ett ord om löneslaveriets och arbetsgivaresystemets avskaffande. Arbetarna uppmanas att kämpa för en gradvis löneförbättring i enlighet med levnadskostnaderna. Inte ett ord om obegränsad generalstrejk - denna slags aktion betraktas som revolutionär och förkastas.

Tvärtom talas det mycket om samarbete, om ett förbund mellan kapital och arbete. Talrika fackliga kommittéer, företagare- och statskommissioner diskuterar oavbrutet utan att den minsta fördel för arbetarna resulterar ur denna verksamhet. De fackliga ledarna trivs så bra med sina poster att de flesta av dem stannar där under hela sitt liv; deras återinval på kongresserna blir en ren formalitet. Det är förvånansvärt att i Italien, förresten också i Frankrike, så många personer kallar sig för anarkosyndikalister men är medlemmar i dessa reformistiska fackliga organisationer, som är helt politiserade och kontrarevolutionära. De accepterar t.o.m. i bland ledande poster, formulerar också några kritiska ställningstaganden men stnnar snällt kvar på sina platser. De går med strömmen och påstår att det inte finns någon annan möjlighet.

De är dock okunniga om att det finns en IAA med sunda och solida sektioner som, på grundval av federalismen, kan ge arberatna alla garantier för försvaret av deras intressen. Dessa vilsegångna vet att deras reformistiska centraler bekämpar alla initiativ som tas av Unione Sindicale Italiana, IAAs sektion. Detta bevisas av följande exempel: I Carrara gjorde reformisterna allt som var möjligt för att förhindra generalstrejkens utropande, efter att arbetarkraven avvisats från företagarhåll. En CGIL-ledare förklarade:"Vi är mot ert krav på 10% löneförhöjning därför att våra medlemmar redan uppnått 5%." Men strejken ägde rum och den slutade efter två veckor med fullständig seger. CGIL försökte också att sabotera strejken genom att mobilisera de kooperativa företag som den kontrollerar och där man arbetar 8 och 9 timmar per dag, mot de andra där man i enlighet med de gällande föreskrifterna arbetar 6½ timmar. Och ändå finns i trakten en stor mängd arbetslösa som vegeterar i det djupaste elände.

Under en annan konflikt som utbröt i samband med meningsskiljaktigheter om en premieutbetalning vid årsslutet, uppmanade CGIL arbetarna genom flygblad att inte lägga nedlägga arbetet. Förgäves förresten. I Genua-Sestri tillämpar de mensjevikiska strejkbrytarna samma strejkbrytarmetoder. Där anstränger de sig för att framkalla sammanbrott för de underhandlingar som pågår för att utvinna en gottgörelse som krävts av traktens metallarbetare. Sådant är det aktuella sociala klimatet i Italien som till en stor del beror på de reformistiska pamparnas beteende. Lyckligtvis reagerar våra kamrater i USI energiskt mot allt detta. De går till kamp varje gång det är nödvändigt - mot utsugarna som får skydd av sina kontrarevolutionära allierade och därvidlag har de ofta framgång. Låt oss hoppas att arbetarna, desorienterade efter det långa avbrott som den revolutionära syndikalismens utveckling lidit under diktaturperioden, återfinner fria perspektiv och att de lämnar den återvändsgränd de hamnat i och i stället återtar sin plats inom USI och IAA som de aldrig skulle ha övergivit.

G Persici
USIs delegat i IAAs sekretariat.

ADRESS:
Generalsekreterare Rénée Lamberet
AIT, CNT, 39 rue de la Tour d'Auvergne
PARIS IXe
FRANKRIKE

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN
ASSOCIATION INTERNATIONALE des TRAVAILLEURS
INTERNATIONAL WORKING MEN'S ASSOCIATION
INTERNATIONALE ARBEITER-ASSOZIATION
ASOCIACION INTERNACIONAL DE LOS TRABAJADORES
ASSOCIAZIONE INTERNAZIONALE DEI LAVORETORI

IAAs bulletin. Maj 1956.

Nr 16

Till sektionerna och pressen

Tre märkesår.

1886.

Sextio år har förflutit sedan de utsugna arbetarna i Illinois, som för var dag som gick blev något mera medvetna om sitt beklagliga öde som slavar, genomförde sin legitima revolt genom att kasta den hämndens bomb som sårade några av ordningens vaktare, som var människor utan skrupler och som inte skulle känt sig oroade om de hade använt samma metoder mot sina motståndare.

Den skamliga process som följde pågick i en atmosfär av hysteri: polisens konspiration stödde en partisk jury, som var betald av borgarklassen och som inte utan rädsla såg att dess privilegier angripits.

Detta ledde till domen som alla känner och till mordet på storartade aktiva revolutionärer vars minne vi hedrar.

Deras offer har inte varit förgäves. Det hjälpte proletariatet att bli medvetet om sig självt - en utveckling som inte ska utplånas trots alla dem som anser att "den revolutionära romantiken" är föråldrad.

1936.

Endast 20 år skiljer oss från detta år. Det var också ett märkesår vars läxor många tycks ha glömt.

I Frankrike ställdes genom junihändelserna den "direkta aktionens" värde på ett strålande sätt under bevis.

Om inte socialdemokraterna och kommunisterna förenat sina ansträngningar för att "lugna" proletariatets entusiasm, som då var berett att slutgiltigt befria sig från alla sina kedjor, så skulle vi säkert inte varit med om den fruktansvärda tragedi som slutade med att "demokratierna" under neutralitetens täckmantel förrådde och hjälpte krossa de heroiska spanska revolutionärerna - dem som bjöd sitt bröst åt de marockanska legoknektarnas kulsprutor i Francos tjänst - dessa gemena individer som sålt sig åt den mestbjudande för att mörda och ge sina blodgiriga instinkter ett fritt utlopp. I dag betraktas dessa marockaner av alla dem, som glömmer dessa ganska färska händelser, lite förhastat som förtryckta.

1956.

För det profana ögat tycks detta år inte representera något särskilt. För oss är det dock av centralbetydelse och det kan, ifall vi inte är vaksamma, resultera i den totala undergången för den anarkosyndikalistiska bastion som finns i världen; för oss skulle nämligen den vidare existensen av en organisation som tömts på sitt väsentliga revolutionära innehåll vara liktydigt med dess försvinnande.

IAAs nionde kongress som kommer att äga rum i Marseille med början den 15 juli, ställer oss inför en skiljeväg.

De som under hela tiden som de varit anslutna gjort alla ansträngningar för att bringa IAA på avvägar, genomför den gången en grundlig offensiv och konkretiserar sitt undermineringsarbete genom att för sektionerna framlägga ett förslag till ändring av "IAAs principförklaring".

Låt oss hoppas att sektionerna, medvetna om faran som hotar, reagerar så som det skall reageras, att de uttalar sig för det fullständiga upprätthållandet, ja, förstärkandet av de revolutionära principer som vi är oupplösligt förbundna med.

Man må inte missta sig: denna nya, föreslagna texten döljer under en harmlös yta ett totalt avståndstagande, en villkorslös kapitulation som sanktioneras av samarbete med staten och den allsmäktiga kapitalismen.

Har man till den grad glömt offret av så många ädla liv som stupat ofta i samband med den första majs revolutionära strid, har man glömt alla martyrer för frihetens sak? Vi kan inte tro det!

Vissa kamrater bland oss som har missbrukats, har gjort medgivanden under en period av trötthet som lamslår alla, men på samma sätt som i andra viktiga historiska ögonblick kommer in för faran nya energier att vakna till liv för att hjälpa till att reorganisera de sunda krafterna inom en nyfödd, starkare IAA, som befriat sig själv från de många döda vikter som den medfört och som hittills hindrat dess frammarsch - en IAA som äntligen kan gå framåt för att förverkliga ett samhälle grundat på den ekonomiska jämlikheten, rättvisan och friheten som inte längre ska vara några spöken.

Vacklandets tid är över. Toleransen är inte längre aktuell; man vet vart den lett oss! Man har tillräckligt länge lurat oss med historier om olika tendenser: men man är antingen revolutionär eller kollaboratör.

Även om man i våra kretsar är beredd att försvara sig så kultiverar man också gärna en sekt- eller gruppanda som förgudar individer vars beteende ger anledning till misstankar. Därmed måste det vara slut!

Inom denna månad måste flera av IAAs sektioner fatta sina beslut och ta ställning. Att nu förneka de strålande teorier som inspirerat första ineternationalens antiauktoritära fraktion skulle innebära ett brutalt slag mot alla förhoppningar på det utsugna proletariatets befrielse, det skulle kasta oss ett halt århundrande tillbaka och slutligen skulle vi, om vi kapitulerade, konsolidera en regim som håller sig endast tack vare nödfallsåtgärder.

Ingen anarkosyndikalistisk militant som förtjänar denna beteckning kan tillåta detta.

Det skulle innebära att förråda Chikago-martyrerna, att begå förräderi mot alla dem som ruttnar i Spaniens, Bulgariens och i hela världens fängelser och som tror på oss.

De som trott sig kunna genomföra ett sådant företag har inbillat sig för mycket.

Vi kommer alla i det rätta ögonblicket att vara på vår plats för att bevisa det.

Raymond Fauchois

* * * * * *

IAAs nionde kongress.

Flertalet sektioner har uttalat sig för att IAAs kongress ska hållas vid det datum som ursprungligen fastställdes.

Följaktligen har sekretariatet inbjudit sektionerna att delta i sagda kongress som äger rum i Marseille med början den 15 juli 1956. Praktiska upplysningar lämnas senare.

Frankrike.
CNT-Fs kongress.

CNT-F, franska IAA-sektionen, håller sin ordinarie kongress i Folkets Hus i Narbonne den 19, 20 och 21 maj 1956.

IAA-kongressens närhet (om två månader) ger denna händelse en särskild betydelse och debatterna kommer att följas med stor uppmärksamhet.

Internationalens sekretariat kommer att vara direkt representerat.

INTE BARA DE PRODUCERANDE ARBETARNA HAR RÄTT ATT ÄTA UTAN ÄVEN DE ARBETSLÖSA, DE SJUKA, DE GAMLA HAR RÄTTEN TILL EN ANSTÄNDIG KÖPKRAFT.

Argentina.

En del dokument som kom från Argentina och som här i Europa överallt spritts under december månad, framkallade på grund av sitt tvivelaktiga ursprung IAA-sekretariatets uppmärksamhet och misstroende.

Denna inställning var i högsta grad berättigad vilket också framgår ut det nedan återgivna brevet från FORAs medlemmar som aldrig upphört att i illegaliteten utveckla en stor aktivitet under kampen mot diktatorn Perón.

Vi varnar IAAs militanter för de svindlare som försöker så förvirring i organisationens led.

Det finns bara en enda FORA, som har rätt att åberopa sin tillhörighet till IAA, och det är den som inspirerats av kamrat Jerónimo Rodríguez och vars adress är: Venezuela 3955, Buenos Aires.

- - - -

Buenos Aires den 27 februari 1956.
Till IAAs sekretariat i Paris.
Kamrater - hälsning.

Jag svarar utan tidspillan på ert brev av den 15 februari som hänför sig till det internationella framträdandet av ett s.k. FORA-Federalråd i motsättning till den foristiska rörelsens enda verkliga Federalråd.

Vi förstår att ni är överraskade av denna nyhet. Vår överraskning är inte mindre stor när vi konstaterar att ett halvt dussin omoraliska element som inte representerar någonting inom rörelsen, har fräckheten att spela ut sina intriger och omorl i den internationella rörelsen.

Vi förklarar för er helt kategoriskt att dessa individer inte representerar någon att att de helt måste desavoueras av IAAs sekretariat.

Trots att vi tidigare inte gett denna affär en internationell betydelse, är det i dag nödvändigt att framlägga en liten historik eftersom den gamla konflikten nu även nått er.

För klarhetens skull tillägger vi att konflikten här i landet saknar varje betydelse. Det rör sig om en gammal historia, som på sin tid behandlats av rörelsen. För att informera er riktigt, måste vi åberopa data och händelser som ligger långt tillbaka i tiden och förklara några av de motiv som förorsakat att dessa förlegade "representanter" av FORA fortfarande "existerar".

Här i landet pågår en gammal debatt om hur ideologin ska utläggas samt om vissa frågor som hänför sig till propaganda och aktion. Bland dessa frågor finns problemet som hänför sig till tidningen La Protesta. Denna tidning, som en viss tid var daglig - var FORAs officiösa organ och som sådant bäst i överensstämmelse med dess idéer, principer, kampmetoder och sociala mål. Men med tiden har det blivit andra människor och förvirring och misstag i propagandan började. La Protesta som varit FORAs officiösa, icke dess officiella organ, begick avvikelser, den lämnade den linje som krävs av försvaret för de anarkistiska idéerna och våra organisatoriska och federalistiska principer. Så uppstod ett problem som rörelsen tog ställning till.

1941 hölls i staden Rosario en landsomfattande delegatkonferens. På den konferensen diskuterades en punkt "Vår press". En stor debatt avspeglade sig kring La Protesta. Den tidens Federalråd var emot La Protesta och betraktade den såsom "en främmande tidning". Efter att ha tillbakavisat denna uppfattning antog konferensen följande uttalande: "Eftersom La Protestas utgivaregrupp visar sig vara fullt överens med FORAs rörelse, auktoriserar konferensen Federalrådet att delegera två av sina medlemmar såsom ledamöter i La Protestas utgivaregrupp, där de genom rådgivning ska försöka orientera tidningens redaktion i rörelsens intresse".

Eftersom den tidens Federalråd inte var anhängare av detta uttalande, vägrade det genomföra konferensens beslut och förklarade att Rosariokonferensens beslut var en otillåten nyhet och således sårade rörelsens principer. För att hålla rörelsens principer intakt avböjde man alltså resolutionens genomförande. I en cirkulärskrivelse uppmanade Federalrådet dessutom att medelst referendum förkasta det antagna uttalandet. De anslutna organisationerna bekräftade Rosario-konferensens uttalande, men nu vägrade Federalrådet genomföra organisationsmajoritetens vilja. Inför en sådan diktatorisk attityd uppmanade rörelsen Federalrådet att omedelbart sammankalla en ny landsomfattande delegatkonferens. Trots många manövrer lyckades Federalrådet inte att inom rörelsen skapa en majoritet mot idén att sammankalla en ny konferens. Organisationerna uttryckte sin vilja att hålla konferens och att ta ställning mot Federalrådets negativa, diktatoriska och antianarkistiska hållning. Men rådet förbjöd konferensen och tillsammans med en liten grupp förbindelsekommittéer som delade dess uppfattning antog det följande uttalande: "Under inga förhållanden kan den konferens som organisationen önskar, tillåtas, och i fall att någon ansluten organisation gör ett försök att sammankalla konferensen så desavoueras den energiskt av Federalrådet eftersom det finns föga skäl för en sådan konferens." På detta stadium gällde tvisten inte längre endast La Protesta, utan rörelsen var sårad i sin innersta kärna: sin federalism, sin rätt att diskutera, sin frihet.

Inför dessa händelser tog Lokalfederationen i Santa Fé, efter att ha tagit kontakt med rörelsen, initiativet att på sitt eget ansvar sammankalla konferensen. Denna ägde rum i augusti månad 1943 i staden Villa- Constitución, i Santa-Fé-provinsen. På nytt desauktoriserade Federalrådet denna konferens. Men rörelsens förkrossande majoritet sammanträdde på konferensen, antog en rad beslut och desavouerade Federalrådet på grund av dess antiforistiska, diktatoriska och följaktligen antianarkistiska attityd som befann sig i motsättning till rörelsens grundprinciper. Ett nytt Federalråd valdes samt också en kommitté för att av det gamla rådet överta pengarna, arkivet, adresserna, skrivmaskinerna och rörelsens övriga tillhörigheter. Sagda råds ledamöter vägrade dock efterkomma de nya besluten och behöll organisationens egendom för att kunna fortsätta sin verksamhet. Trots detta arbetade det nya Federalrådet aktivt med rörelsens stöd; det var redan under full peronistisk diktatur. Gamla decimerade grupper reorganiserades, de internationella relationerna återupptogs, en direkt delegat sändes till IAAs sjunde kongress, där den representerade den enda äkta FORA. De som följt det gamla Federalrådet förblev ensamma, inte en enda fackförening ställde sig på deras sida. Några element som förlorat jämvikten på grund av skräcken började senare tvista sinsemellan, separerade och tog med sig organisationens egendom. Nu då solen skiner varmare igen och risken att hamna i fängelse blivit mindre, dyker de på nytt upp på det internationella planet, trots att de inte har något att säga till om inom landet.

Som ni kan se är denna affär redan gammal. Vi hade inte gett den någon betydelse i internationellt sammanhang därför att det gällde ett rent nationellt problem, och om dessa element inte vänt sig till IAA, vilket måste framkalla förvirring, så skulle vi inte förlorat någon tid för att lösa problem som redan är lösta.

Vad är dessa människor förresten för internationalister när de konstaterar att de varit utan förbindelse med den internationella organisationen i tio års tid? Redan detta förhållande räcker för att desauktorisera dem i era ögon såsom FORAs"representanter". Dessutom måste IAA energiskt påpeka att sektionernas interna problem måste behandlas och lösas där de uppstått.

När vi anklagar dessa människor måste vi säga varför vi gör det: först, därför att de behöll alla rörelsens ägodelar, och sedan, vilket är av större betydelse enligt vår mening, därför att de vill usurpera en repre-

sentation som inte tillkommer dem. FORAs arbetarrörelse har en stor federalistisk uppfattning och dess anarkistiska principer tillåter inte några maktfullkomligheter av den art som rådet ifråga tagit sig. I detta råds representativa kommittéer är det alltid samma människor som bildar förbindelsekommittéer, Federalrådet, provins-, regional- och lokalkommittéerna, ochdetta betyder att de inte har några medlemmar alls. Om nu dessa element som inte representerar någon, internationellt uppträder som representanter för en rörelse som inte finns till - är inte detta omoraliskt?

Vi har härmed för att informera er framlagt en del av ett stort material som vi ämnade upplysa er om.

Övertygade om att vi lyckats skapa klarhet om problemet, sänder vi i väntan på nyheter våra anarkistiska hälsningar.

För FORAs generalråd T. Suarez.

S I A

DET DEMOKRATISKA AMERIKA TILLÅTER NEGERLYNCHNINGARNA, RYSSLAND HAR SINA DEPORTERADE, I FRANCO-SPANIEN MÖRDAS DET VARJE DAG. ANTIFASCISTER! FÖRSVARA ER GENOM ATT BLI MEDLEMMAR I SOLIDARITÉ INTERNATIONALE ANTIFASCISTE!

Slaveriets brott i A.O.F.

Monseigneur Lefèvre, apostolisk delegat i Dakar, har till Franska Antislaverisällskapet riktat ett brev som återges i La Semaine Religieuse i Paris.

Efter konstaterandet att "slaveriet, för att säga sanningen, fortfarande existerar framförallt i Afrikas islamitiska regioner, på samma sätt som i harem hos de polygama fetischthövdingarna", insisterar Mgr Lefèvre att detta slaveri i bland är annu avskyvärdare än den hemgift som föräldrarna eller stamhövdingarna kräver för att gifta bort de kvinnor eller döttrar de äger.

Hur många gånger, skriver han, har det inte hänt att jag träffat kvinnor som flytt och sökt sin frihet genom att lera dagar vandra genom skogen, att gå över floder och sjöar i små kanoter och hinna fram till missionsstationerna. Sedan, efter två eller tre dagar, anlände deras "ägare", ofta med hotelser, ibland med dragen kniv för att kräva antingen sin egendom eller sina pengar...

I viss mån, konkluderar Mgr Lefèvre, har törsten efter rikedomar vaknat hos de afrikanska folken i samband med ankomsten av europeiska köpmän som också gett kvinnorna och flickorna ett marknadsvärde som tidigare varit okänt, så att de nu fjättras ännu starkare vid dessa befolkningsgrupper som i sin tur fjättras av sekelgammalt slaveri.

Italien.

Kopia av ett brev riktat till spanska CNT i utlandet, genom CNT i exilen.

1.5.56.

Kära kamrater,

er appell i den hemliga tidningen Castilla Libre - Madrid och den kamp som ni fört alltsedan 20 år för att krossa franco-regimen, uppskattas och beundras av alla militanter i USI. Dessa kamrater solidariserar sig med er på samma sätt som de gjort gentemot de spanska revolutionärerna 1936, när även många italienska kamrater stupade i kampen för det gemensamma idealet och för frihetens och rättvisans seger. Franco fortsätter tack vare staternas hjälp i hela världen med sitt kriminella och blodiga förtryck av det spanska folket och framför allt av CNTs aktiva män, som outtröttligt och heroiskt fortsätter sin kamp för den fullständiga befrielsen. USIs militanter beundrar modet och idealismen hos de manliga och kvinnliga kamrater som sitter i fängelserna, som torteras därför att de inte böjer sig för det frankistiska förtryckets gemena regim.

Unione Sindicale Italianas militanter som genom solidaritetens bland är förenade med IAA förklarar än en gång att de, när revolutionens klocka klämtar, kommer att vara vid er sida för att fortsätta 1936 års verk. De kommer att stanna i ert sällskap tills den frihetliga revolutionen och anarkosyndikalismen segrat och den anarkistiska kommunismen upprättats.
För USIs sekretariat
Sekreteraren, Rangone

Belgien.

Karnevalen är inte död!

Den sista fars som spelats av herrarna i Kreml torde endast ha överraskat de naiva människor som ännu inte begripit politikens vägar som leder till de mest avskyvärda och absurda mål.

En fransk författarkommitté som stolt kallar sig för "Demokratiskt och socialistiskt avantgarde" har drivit saken så långt att den begär en rehabilitering av Lenins kamrater som avrättats av lillefar med mustascherna!

Trotskijs änka kräver rehabilitering för den mördade, som varit Röda arméns ärorike organisatör... och som även organiserat massakrerna i Kronstadt och Ukraina.

Hela världen vet att det fortfarande finns mycket att kritisera i den ryska politiken, som sökt framställa sig själv som fredligt inriktad.

Vi hoppas att det inte tas illa upp av de blåögda, men vi vill en gång till kasta en dissonans i den konsert som spelas av skurkarna tillhörande alla riktningar. Må de mördades arvtagare försona sig med mördarnas arvtagare, en sådan demonstration berör knappast vårt samvete som kräver betydligt mer, inte minst därför att vi har ett gott minne och inte glömt att både till den ena och den andra kategorin hör personer som i olika grader är ansvariga för den verkliga sociala revolutionens krävande. Må marxismens epigoner anpassa sig till varandra, vi anser inte att detta kan vara av intresse för arbetarklassens sak.

Om Stal in och hans medhjälpare får räknas till historiens största brottslingar, så har deras väg också utstakats av Lenin, Trotskij och andra Torquemadafigurer tillhörande den bolsjevikiska inkvisitionen som byggt den maskin med vilkens hjälp alla verkliga revolutionära rörelser i Ryssland förintades - dessa rörelser som kunnat inge den internationella arbetarvärlden den entusiasm som behövdes för att ta upp kampen för befrielsen.

Men dessa herrar vars sekretism var endast överträffad av deras despotiska stolthet föredrog att använda sig av förtalets vapen, som äromtyckt hos jesuiterna, för att försöka dölja sina misstänkta strävanden. På det sättet engagerade sig miljoner proletärer, lurade av en synvilla, på en väg som lett till motsatsen av deras önskningar och krav. Några av dem som begripit sitt misstag har förlorat allt mod för att återta marschen framåt och i stället blivit anhängare av kontrarevolutilnära organisationer, andra däremot har bevarat sin hederlighet trots alla besvikelser och har anslutit sig till den lilla skaran idealistiska militanter som även vi har äran att tillhöra.

Sedan den ryska revolutionen besegrats av den marxistiska reaktionen, har många tårar och mycket blod utgjutits av världskapitalismens största makt och många nederlag har måst inregistrerats i arbetarrörelsens dagböcker. Men mitt i vår tids förtvivlan, fortsätter en elit sin kamp och vänder sig beslutsamt mot alla gråa-, rosa- eller trefärgade tartuffetyper. Människor som härdats av livets hårda verklighet vill inte överge sina förhoppningar och sina idéer. Ensamma mot alla, representerar de det mänskliga samvetets kontinuitet - som legioner av idioter och fega stackare inte bryr sig om.

Framtiden kommer att säga oss om så många ansträningar, så många offer får sin lön genom ankomsten av förstärkningarni form av behjärtade människor som blivit trötta på att evigt bli bedragna av den avskyvärda politiska farsen. Låt oss ha förtroende, kära kamrater, de dagliga händelserna, liksom karnevalen i Moskva bekräftar endast det berättigade i våra synpunkter. Endast vi genomför en noggrann analys av innebörden i de nya förhållandena, ty endast vi har modet att söka sanningen och att skrika ut den. Vi, alla falska värdens förnekare, vi icke-troende, vi revolutionärer vill tro på förnuftets seger. G. Badot.

- - - - - - - -

Till Presstjänstens läsare.

Det är faktiskt pinsamt att till läsare av Presstjänsten vidarebefordra ett aktstycke som artikeln Tre märkesår, producerad av den man som betrotts att inneha posten som den syndikalistiska internationalens generalsekreterare. Men skulle vi undanhålla läsarna dokumentet så skulle den s.k. oppositionen genast börja skrika att "AU hemlighåller viktiga dokument för medlemmarna". Och därför får det passera. Dessutom kan det ha sitt värde att läsarna av IAAs presstjänst får en påminnelse om arten av den verksamhet som IAAs ledning bedriver - till stor del med stöd av de medel SAC själv betalar till IAA.

Dokumentet av Fauchois hand talar för sig självt. Det återspeglar auktoritetsmänniskans skräck inför den fria tanken och ger uttryck åt en anda som är himmelsvitt skild från verklig syndikalism, d.v.s. från fri antiauktoritär socialism.

IAAs gamla principförklaring var ett värdefullt socialistiskt dokument, sett mot bakgrunden av den tid då de förhållanden som rådde då det skrevs. Dess främste upphovsman var Rudolf Rocker, men det råder ingen tvekan om att Rocker själv, om han i dag har krafter att aktivt delta i organisationsarbetet, skulle ha varit den främste att påyrka en revision. Ty den aktuella situationen som råder i nuet är dock till åtskilliga delar en annan än den som rådde i början av tjugutalet.

Den av SAC föreslagna revisionen av IAAs ursprungliga principförklaring har utförts med varsam hand och under hänsynstagande till att ingenting av principförklaringens grundtankar och värdefulla sanningar skall tappas bort. Vad som reviderats är sådant som alltför mycket var präglat av läget för mer än ett kvartssekel sedan eller som inte låter sig förena med de erfarenheter den syndikalistiska rörelsen under tiden sedan dess fått göra. Inom kort kommer förslaget att i tryckt upplaga utsändas till alla LS och var och en kan då sätta sig in i vad det gäller.

Själv har ju Fauchois inte lyckats sätta fingret på någon enda punkt som han finner särskilt farlig. I stället gör han gällande att bakom den "harmlösa" formuleringen skulle dölja sig nattsvarta planer som blott hans allseende öga förmår upptäcka!

När dylika spökfantasier börjar ersätta den fria diskussionen inom den syndikalistiska internationalen, då måste det vara något galet med det hela. Skall det levereras varningar i det här sammanhanget så vore det sannerligen befogat att varna mot en utveckling som innebär att personer som fått sektionernas uppdrag att objektivt och opartiskt fungera som förbindelselänk mellan dessa, söker upphöja sig själva till auktoriteter över hela rörelsen och göra syndikalismen till någon sorts pingstvännekyrka.

SACs Arbetsutskott

H. Anckar